

Un Nadal diferent

Eduard Pini

Els primers tres-cents anys de cristianisme es varen caracteritzar per la persecució i la clandestinitat. No va ser fins ben entrat el segle IV que la fe cristiana va passar de ser una religió perseguida a ser tolerada. L'any 325 l'Edicte de Milà, de l'emperador Constantí, va introduir un profund canvi en la forma de vida de les primeres comunitats cristianes. Ja no calia amagar-se per ser cristià i, encara més, ja que no calia vessar més sang per donar testimoni (etimològicament: ser màrtir) de la fe en Jesucrist. A partir d'aquests moments podem parlar pròpiament d'una comunitat que s'organitza, d'una comunitat que després de tres segles de clandestinitat té l'oportunitat d'esdevenir Església.

La forma que varen triar va ser ben senzilla: omplir de contingut cristià les festes paganes de l'imperi romà: Així és com naixerà el Nadal. El primer testimoni escrit d'aquesta celebració és de l'any 354, però possiblement ens podem remuntar al 330, a la mateixa capital: Roma. L'imperi celebrava el *Natalis Invictis*, és a dir, el solstici d'hivern (la nit més llarga de l'any). Els cristians també es reuniren i feren festa, però ells, per a celebrar el Naixement del Senyor (*Natalis Chisti*), el primer Nadal del cristianisme.

Potser nosaltres, a les acaballes d'aquest segle XX, a les portes de la celebració del 2000 aniversari del Naixement de Jesús a Betlem, podem aprendre quelcom de les primeres comunitats. Ells varen saber transformar una festa pagana en una de cristiana. Sabríem fer-ho nosaltres?

Evidentment, en les festes de Nadal tenim prou recursos que ens permeten celebrar-lo amb un sentit cristià: des de la missa del gall, el pessebre, passant per la corona d'advent o els mags de l'orient. Però està en el pensament de molts que, a voltes, aquests actes són viscuts com un parèntesi en les nostres vides. La nit de

Nadal anirem a missa tots junts; però què en romandrà? Molts joves identifiquen ser cristià amb complir una sèrie de ritus i pràctiques religioses. Certament aquesta definició es queda ben curta, però si ho defineixen així, no serà perquè és així com ho veuen?

Us proposo que retornem als primers segles: que cristianitzem el nostre quotidià. Que deixem que la Bona Notícia de l'Evangeli envaeixi les nostres vides. Com fer-ho?

Fer el pressupost de Nadal podria ser un acte "pagà". I si el cristianitzem? Us proposo reflexionar sobre el pressupost de Nadal davant del pessebre. Aviat tindrem mala consciència. Potser cristianitzaríem el nostre pressupost si tinguéssim en compte el valor evangèlic de l'austeritat?

I dels reis de l'any passat? Què en farem? Com a mínim, portar-los a la parròquia o institució benèfica. Però recordeu que els reis van oferir a l'infant pobre el millor que tenien: or, encens i mirra (preuadíssims en aquell temps) i no pas objectes que sobraven i feien nosa. I si enguany portéssim a la parròquia una joguina nova de trinca?

Els pastors, observadors de la natura, van saber contemplar l'infant amb la mirada neta. I si enguany

renunciem a tota mena d'ornamentació que atempti contra la natura, evitant la mort d'un avet, del boix grèvol, de la molsa...?

Jesús, Maria i Josep són venerats com a Sagrada Família. I si fem memòria que la nostra també és una família sagrada? Dedicuem-hi temps, juguem i passem amb els petits de casa, visitem aquells que fa temps que no veiem.

Cadascú podrà afegir a la llista moltes altres accions que ens ajudaran a fer del Nadal un autèntic Nadal.

Que tots tinguem unes bones i cristianes festes!

Il·lustració de Jordi Roca del llibre "El poema del Pessebre"